

Ҳақиқат чист? — Рақами панҷ

Тасаллибахш

Jeff Pippenger

2023-09-11

Таърихи набувватие, ки дар дохили ҳафт раъд кушода шудааст, таърихеро муайян мекунад, ки мо ҳоло дар он қарор дорем. Ин сирр пинҳон буд, то он даме ки таърихе, ки онро ифода мекард, фаро расид. Ин ҳамон замонест, ки Тасаллидиҳанда, Рӯҳи «ростӣ», он ростиро ошкор месозад, ки Юҳанно онро Ваҳйи Исои Масеҳ номид, зеро Исои Масеҳ Ҳақ аст. Ин танҳо он нест, ки калимаи «ростӣ» хислати Худоро ифода мекунад. Ва танҳо ин ҳам нест, ки барои забоншиноси шигифтовар ваҳй гардад, ки калимаи ибронии «ростӣ» дар саросари Навиштаҳо ба чунин тарзҳои амиқ ба кор рафтааст. Балки он инчунин мӯъҷизаи ҳайратангезест, ки хангоми фаҳмида шудан ба калиди кушодани набувватҳои китоби Ваҳй табдил меёбад, ва бо ин тамоми Китоби Муқаддасро мекушояд. Аммо ин танҳо барои онҳост, ки омодаанд бубинанд, бишнавад ва он чизҳоро, ки дар он навишта шудааст, нигоҳдоранд, зеро вақт наздик аст.

Барои он ки инсонҳо «ростӣ»-ро ба гунае бишиносанд, ки ба воситаи он муқаддас гарданд, ҳузури Рӯҳулқудс зарур аст. Одамон метавонанд калимаи «ростӣ»-ро аз ҷиҳати ақлӣ дарк намоянд ва ҳатто аз аҳамияти он ба ҳайрат оянд, аммо «ростӣ» бояд хӯрда шавад. Он бояд ба дарун пазируфта шуда, ҷузъе аз таҷрибаи шахс гардад, зеро калом қудрати офаринандаи Худоро ба онҳое мерасонад, ки меҳоянд ба сурати Масеҳ дигаргун гарданд. Яке аз нуқтаҳои ибтидоии таҳқиқи шахсии ман дар бораи калимаи ибронӣ, ки «ростӣ» тарҷума шудааст, донишмандони забони ибронӣ буданд, ки онҳо низ ба табиати шигифтангези калимаи «ростӣ» ва қорбурди он дар Китоби Муқаддас мепардозанд. Аммо ҳеҷ асосе вучуд надорад, ки бовар кунем фаҳмиши ақлии онҳо нисбат ба калимаи «ростӣ» онҳоро ба сӯи Масеҳ раҳнамун шудааст.

Ин воқеияти нубувватӣ, ки калом бояд бо ҳузури Рӯҳи Муқаддас хӯрда шавад, ҳамовоз бо таърифи хоҳар Уайт аз «равған» дар масали даҳ бокира аст, ва ҳамчунин бо тавсифи ӯ дар бораи ду гурӯҳи бокираҳо, ки интизори Домод ҳастанд.

Аксаран рамзе беш аз як маъно дорад, ва маънои он бояд аз рӯи матне муайян карда шавад, ки рамз дар он ҷойгир аст. Онро набояд бо таърифи луғавии қоршиноси грамматикаи калима ё бо қорҷӯби замонии таърихӣ, ки калима дар он навишта шудааст, муайян кард. Ин ду равиш ҳамон чизест, ки илоҳиётшиносони адвентизм ба он ҷанг задаанд, то «ҳақиқат»-ро инкор намоянд. Рамз аз рӯи матне муайян карда мешавад, ки дар он ба қор бурда шудааст. Дар доираи Рӯҳи Нубувват, калимаи «равған» дар масали даҳ бокира, вобаста ба матни порчае, ки «равған» дар он омадааст, ҳадди ақал чанд маънои гуногунро ифода мекунад. Чаро як гурӯҳи бокирагон равған доранд, аммо гурӯҳи дигар надоранд?

«Чаҳоне ҳаст, ки дар шарорат, дар фиреб ва гумроҳӣ, дар худӣ сояи марг хобидааст,—хоб, хоб. Кӣ бо дарди ҷон онҳоро бедор карданро эҳсос мекунад? Кадом овоз метавонад ба онҳо бирасад? Андешаи ман ба оянда бурда мешавад, ба он замоне ки ин нидо дода хоҳад шуд: “Инак, Домод меояд; барои пешвози Ё берун оед.” Аммо баъзеҳо дар ба даст овардани равған барои пур кардани ҷароғҳои худ таъхир хоҳанд кард, ва хеле дер дармеёбанд, ки ҳислате, ки бо равған ифода шудааст, интиқолнопазир аст. Он равған адолати Масеҳ аст. Он ҳислатро намоёндагӣ мекунад, ва ҳислат интиқолнопазир аст. Ҳеҷ кас наметавонад онро барои дигаре таъмин кунад. Ҳар кас бояд барои худ ҳислате ба даст оварад, ки аз ҳар доғи гуноҳ пок гардида бошад.» Bible Echo, May 4, 1896.

Бокираҳои аблаҳ он ҳислатеро, ки барои пирӯз шудан дар бӯҳрони наздикшаванда зарур аст, дар ихтиёр надоранд. Онҳо аз адолати Масеҳ маҳруманд. Аммо равған ҳамчунин паём аст, ва равған дар масали даҳ бокира дар «рӯзҳои охир» ҳамон паёми ниҳони огоҳкунандаест, ки бо Ваҳйи Исои Масеҳ ифода ёфтааст ва бояд шунида, ҳонда ва риоя карда шавад.

«Масеҳшудагоне, ки назди Худованди тамоми замин меистанд, ҳамон мақомеро доранд, ки як замон ба Шайтон ҳамчун карруби соябон дода шуда буд. Ба воситаи мавҷудоти муқаддасе, ки тахти Ёро ихота мекунанд, Худованд бо сокинони замин пайваста иртиботро нигоҳ медорад. Раवғани тиллоӣ рамзи он файзест, ки Худо ба василаи он ҷароғҳои имондоронро таъмин мекунад, то ки онҳо милт-милт накарда, хомӯш нагарданд. Агар ин равғани муқаддас дар паёмҳои Рӯҳи Худо аз осмон рехта намешуд, василаҳои шарорат бар одамон қомилан ҳукмронӣ мекарданд.»

«Худо беҳурмат карда мешавад, вақте ки мо паёмхоро, ки Ё ба мо мефиристад, қабул намекунем. Бо ин мо равғани тиллоиро, ки Ё мебоҳад ба ҷонҳои мо бирезад, то ба онҳое ки дар ториқӣ ҳастанд, расонида шавад, рад мекунем. Вақте ки нидо баланд шавад: “Инак, домод меояд; берун оед, то ёро пешвоз гиред”, онҳое ки равғани муқаддасро қабул накардаанд, онҳое ки файзи Масеҳро дар дилҳои худ гиромӣ надоштаанд, мисли бокираҳои нодон хоҳанд ёфт, ки барои пешвоз гирифтани Худованди худ омода нестанд. Онҳо дар худ қудрати ба даст овардани равғанро надоранд, ва зиндагии онҳо барбод меравад. Аммо агар Рӯҳи Муқаддаси Худоро талаб кунанд, агар мо, чунон ки Мусо илтиҷо кард, зорӣ намоем: “Қалоли Худро ба ман нишон деҳ”, муҳаббати Худо дар дилҳои мо рехта хоҳад шуд. Ба воситаи қубурҳои тиллоӣ, равғани тиллоӣ ба мо расонида хоҳад шуд. “На бо қудрат, на бо тавоноӣ, балки бо Рӯҳи Ман, меғӯяд Худованди лашкарҳо”. Бо қабул кардани шуоъҳои дурахшони Офтоби Адолат, фарзандони Худо чун ҷароғҳо дар ҷаҳон медурахшанд». Review and Herald, July 20, 1897.

«Равған» паёми охирин аст, ки боз ҳам Ваҳйи Исои Масеҳ мебошад. Дар он порча, онҳое ки мебоҳанд ин равғанро дошта бошанд, бояд ба Худо тавалло намоёнд, чунон ки Мусо дар ғори Хӯриб кард. Аммо диққат диҳед: агар мо бояд «тавре ки Мусо кард, тавалло намоем», то Худо «қалоли» Худро ба мо «нишон диҳад», пас мо бояд аввал Рӯҳулқудсро, ки Тасаллидиҳанда аст, талаб кунем. Агар чунон кунем, он гоҳ ба воситаи фариштагон ва ду найчаи тиллоӣ мо аз адолати Масеҳ баҳра хоҳем гирифт. Агар гумон кунем, ки метавонем

дуо кунем ва барои хислати Масеҳ тавалло намоем, тавре ки суннатҳо ва одатҳои адвентизми Лоадикиёй пешниҳод мекунанд, ки бояд анҷом дода шавад, ва ҳамзамон паёми Ваҳйи Исои Масеҳро рад намоем, худро фиреб медиҳем. Адолати Ё ба мо тавассути «паёмҳои Рӯҳи Худо» расонида мешавад, ки онҳоро он ду тадҳиншудае мерасонанд, ки пеши тахти Худо меистанд. Вақте ки паёми Ёро рад мекунем, адолати Ёро низ рад мекунем.

Ва ман ҷавоб дода, ба ӯ гуфтам: «Ин ду дарахти зайтун, ки бар тарафи рости ҷароғдон ва бар тарафи чапи он ҳастанд, чистанд?» Ва боз ҷавоб дода, ба ӯ гуфтам: «Ин ду шоҳаи зайтун, ки ба воситаи ду найчаи тиллоӣ рағғани тиллоиро аз худ берун мерезанд, чистанд?» Ва ӯ ба ман ҷавоб дода, гуфт: «Оё намедонӣ, ки инҳо чистанд?» Ва ман гуфтам: «Не, эй хоҷаи ман». Пас ӯ гуфт: «Инҳо он ду тадҳиншудаанд, ки назди Худованди тамоми замин истодаанд». Закарё 4:11–14.

Ду «масҳшудагон», ки «дар ҳузури Худованди тамоми замин меистанд», ҳамчунин ҳамчун ду шоҳиди Ваҳйи ёздаҳум тасвир шудаанд.

«Дар бораи он ду шоҳид набӣ боз чунин эълон мекунад: “Инҳоянд он ду дарахти зайтун ва ду шамъдон, ки дар ҳузури Худои замин истодаанд.”» «Каломи Ту, — гуфт забурнавис, — ҷароғест барои пойҳои ман ва нурест барои роҳи ман.» Ваҳй 11:4; Забур 119:105. Он ду шоҳид Навиштаҳои Аҳди Қадим ва Аҳди Қадидро ифода мекунанд.» Муборизаи Бузург, 267.

Хоҳ мо шаҳодати Закарёро дар бораи ду шоҳид ба назар гирем, хоҳ шаҳодати Юҳанноро, заминаи ҳар ду шаҳодат ҳамон раванди иртибот аст, ки нахустин ҳақиқате мебошад, ки дар иртибот бо паёми Ваҳйи Исои Масеҳ дар Ваҳй, боби якум, ояти якум зикр шудааст. Аз Падар, ба Писар, ба ғариштагон, ба пайғамбар, ба калисо. Раванде, ки Масеҳ дар он ба инсоният сухан мегӯяд, як фаҳмиши муҳиме мебошад, ки Ё меҳаҳад онро дар дохили паёми охирини огоҳкунанда ошкор созад. Ин бо таъкиде, ки дар баёни паёмҳои ғариштаи якум ва сеюм мавҷуд аст, мувофиқат мекунад.

Паёми ғариштаи аввал бо шахсияти Уилям Миллер муаррифӣ мешавад. Миллер дорои чандин хусусияти нубувватист, ки бояд шинохта шаванд. Ё «Падар»-и он ҳаракат буд, ки аз лиҳози Алфа ва Омега тақозо мекунад, ки ҳатман писаре вучуд дошта бошад. Ё намояндаи ҳаракате буд, ки бо номи «Миллерит» муаррифӣ мешавад, ва ин калима номи як навъи санг аст. Аз ӯ барои ба тартиб даровардани маҷмӯае аз қоидаҳои Китоби Муқаддас оид ба тафсири нубувват истифода бурда шуд. Он қоидаҳо ҷузъи муҳими иртиботи паёмҳои Рӯҳи Худо мегарданд, ки ё рад карда шуданд ё пазируфта, чунон ки мардуми насли Миллер интиҳоб карданд, ки ё ҳолати аблаҳонаи Лӯдикеяи худро нигоҳ доранд ё филаделфиёни хирадманд гарданд. Ҳамчун падари паёми ғариштаи аввал, ӯ ҳаракатеро намунавӣ месозад, ки паёми ғариштаи сеюмро эълон хоҳад кард, ва фаҳмиши он ҳаракат аз паём аз ҷониби маҷмӯаи махсуси қоидаҳои Китоби Муқаддас оид ба тафсири нубувват роҳнамоӣ хоҳад шуд, ки паёми ғариштаи сеюмро ҳамон қадар устуворона барқарор мекунанд, ки Миллер барои барқарор намудани паёми ғариштаи аввал истифода бурда шуд. Худо ҳеҷ гоҳ тағйир намеёбад; Исои Масеҳ ҳамон аст дирӯз, имрӯз ва то абад.

Эй бародарони маҳбуби ман, гумроҳ нашавед. Ҳар атои некӯ ва ҳар бахшоиши комил аз болост ва аз ҷониби Падари нурҳо нозил мешавад, ки назди Ё на тағйирпазирӣ ҳаст ва на сояи дигаргунӣ. Ё бо иродаи Худо моро ба воситаи каломи ростӣ ба вучуд овард, то ки мо навъе аз нахустмеваҳои махлуқоти Ё бошем. Яъқуб 1:16–18.

Дар оғоз ё анҷоми адвентизм, паёмҳои Рӯҳи Худо, ки бо равшан ифода шудаанд, ба воситаи ду шоҳид расонида мешаванд. Дар оғоз, бо миллеритҳо, ду шоҳид Аҳди Қадим ва Аҳди Ҷадид буданд, ва дар анҷом онҳо Китоби Муқаддас ва Рӯҳи Нубувват мебошанд. Ин аст сабаби он ки Юҳанно, ки ба таври комилтарин анҷоми халқи Худоро дар рӯзҳои охири довари таҳқиқӣ тасвир мекунад, дар ҷазираи Патмос буд.

Ман Юҳанно, ки бародари шумо низ ҳастам ва дар мусибат, дар подшоҳӣ ва дар сабри Исои Масеҳ шарикӣ шумо мебошам, ба хоҳири каломи Худо ва шаҳодати Исои Масеҳ дар ҷазираи будам, ки Патмос номида мешавад. Ваҳй 1:9.

Муҳити набуввати Патмос нишон медиҳад, ки Юҳанно таъкиб мешуд. Ё барои гирифтани паёмҳои Рӯҳи Худо, ки Ваҳйи Исои Масеҳро ба воситаи Китоби Муқаддас ва Рӯҳи Нубувват муайян месозанд, таъкиб карда мешуд.

Таъкиби қавми Худо дар «рӯзҳои охир» низ дар Ваҳй боби ёздаҳ тасвир шудааст, он ҷо ки ду шоҳид дар кӯчаҳо кушта мешаванд ва ҳама аз марғи онҳо шодмонӣ мекунанд. Дар боби ёздаҳ он ду шоҳид Ильёс ва Мусо мебошанд. Онҳо сеюним сол шаҳодати худро додаанд ва пас аз он кушта мешаванд, вале баъдан эҳё гардиданд.

Ҳамаи анбиё бештар аз рӯзҳои охир сухан мегӯянд, на аз таърихи замони худ; бинобар ин, агар китобе бошад, ки дар бораи рӯзҳои охир сухан мегӯяд, он китоби Ваҳй аст, ки дар он ҳамаи китобҳои Китоби Муқаддас ба ҳам мерасанд ва анҷом меёбанд. Пас, дар рӯзҳои охир ҳатман бояд «паёме» бошад, ки кушта мешавад ва баъд аз он эҳё мегардад. Боби ёздаҳуми Ваҳй таърихи Инқилоби Фаронсаро ба тасвир мекашад, аммо боз ҳам мустақимтар он ҳамларо бар зидди паёми фариштаи сеюм дар рӯзҳои охир нишон медиҳад. Паём ва ҳаракате, ки бо паём ва ҳаракати Миллер намунавор гардонида шуда буд, он ҳамларо аз сар гузаронид ва 18 июли соли 2020 мурд. Мувофиқи Ваҳй 11, он ҳамла бояд аз ҷониби он ваҳше анҷом дода мешуд, ки аз вартаи беҳад баромада буд.

Ва ҳангоме ки шаҳодати худро ба анҷом расонанд, он ҳайвоне ки аз вартаи беҳад боло меояд, бо онҳо ҷанг хоҳад кард, ва бар онҳо ғолиб хоҳад омад, ва онҳоро хоҳад кушт. Ва ҷасадҳои мурдаи онҳо дар кӯчаи шаҳри бузург хоҳад монд, ки аз лиҳози рӯҳонӣ Садум ва Миср хонда мешавад, он ҷое ки Худованди мо низ маслӯб гардида буд. Ваҳй 11:8, 9.

Хоҳар Уайт моро огоҳ месозад, ки «вартаи беҳад» зуҳури нави қудрати шайтонӣро ифода мекунад.

«“Ҳангоме ки онҳо шаҳодати худро ба анҷом расонанд [ба анҷом расонида истода бошанд]”. Даврае ки дар он ду шоҳид мебоист, дар либоси палос, нубувват кунанд, дар соли 1798 ба анҷом расид. Вақте ки онҳо ба хатми кори худ дар пинҳонӣ наздик мешуданд, мебоист бар зидди онҳо аз ҷониби он қудрате ки ҳамчун “ҳайвоне ки аз

вартаи беинтиҳо мебарояд” тасвир шудааст, ҷанг бурда шавад. Дар бисёр миллатҳои Аврупо қудратҳои ки дар Калисо ва Давлат ҳукмронӣ мекарданд, дар тӯли асрҳо ба воситаи папагӣ зерин назорати Шайтон буданд. Аммо дар ин ҷо зуҳури нави қудрати шайтонӣ ба назар оварда мешавад». The Great Controversy, 268.

Дар китоби Ваҳй се қувва муайян шудаанд, ки аз вортаи беҳад бармеоянд: аввалине, ки зикр шудааст, ислом аст дар Ваҳй, боби нӯҳ, ояти ду; дувум — атеизми Инқилоби Фаронса дар боби ёздаҳ, ояти ҳашт; ва саввум — Руми муосир дар боби ҳадаҳ, ояти ҳашт. «Зуҳури нав» дар айёми охир, ки на танҳо ба ҳаракате, ки бо ҳаракати Миллеритҳо рамазгӯзорӣ шудааст, ҳамла хоҳад кард, балки ҳамчунин ба ҷаҳон низ ҳамла хоҳад кард, бедории қалбакии Нидои Нимашаби қалбакӣ мебошад, ки бо номи «Woke-ism» маъруф аст. Woke-ism «зуҳури нави қудрати шайтонӣ»-ро таҷассум мекунад, ки аз ҷониби зиддимасеҳи кунунии йезуитӣ пуштибонӣ мешавад ва тавассути тоҷирон, роҳбарони сиёсии Созмони Милали Муттаҳид, намоёндагони либералӣ дар қалисоҳои афтодаи протестантизм дар Иёлоти Муттаҳида ва ҳизби демократ дар яққоягӣ бо ҷумҳурихоҳони RINO, ки ё ҳамаи шаклҳои тарзҳои зиндагии мунҳарифонаи ҷомеаи ҳамҷинсгароёнро тарғиб мекунад ё ба тарғиби онҳо иҷозат медиҳанд, пеш бурда мешавад, ҷунонӣ дар боби ёздаҳ бо «Садӯм» ифода шудааст. Ин се қувва ҳамонҳоянд, ки ҷаҳонро ба Армагеддон мебаранд, ва онҳо ҳамчунин бо «Миср», ки рамази атеизм ва дунёпарастӣ, ифода шудаанд. Дар дохили анархияи Инқилоби Фаронса ҷойгир буда, ки худ унсури дигари ҳамин се қувва аст, он чизҳое, ки он ҷиро, ки Хоҳар Уайт «иттиҳоди шарирона» меномад, ташкил медиҳанд, бевосита Woke-ism-ро тарғиб мекунад ё ба он роҳ медиҳанд. Woke-ism қалбакии шайтонӣ барои бедории даҳ бокира аст. Мо дар ин самтҳо ҳанӯз чизе бештаре барои баррасӣ дорем, аммо аввал бояд паёмдҳои қатро дар кӯча, ки 18 июли соли 2020 анҷом дода шуд, баррасӣ намоем.

Ва ҳамчунин, эй Хонандаи азиз, лутфан дарк намоем, ки ман ҳеҷ гуна пуштибонӣ барои ҳизби ҷумҳурихоҳ надорам. Ҳеҷ равиҳои сиёсӣ нест, ки ман ба он эътимоде дошта бошам. Ман фақат ба он динамикаҳои нубувватие ишора менамоем, ки дар Иёлоти Муттаҳида, Созмони Милали Муттаҳид ва Папагарӣ вуҷуд доранд. Ба он динамикаҳо ба таври мушаххастар баррасӣ хоҳад шуд, вақте ки мо ба таври муштарак ба ду шохе, ки аз соли 1798 то қонуни яққанбе бо ҳам мувоҷиҳ мебошанд, мебардозем.

Воукизми шайтонӣ, ки Нидои нисфишабии қалбакиро намоёндагӣ мекунад, пеш аз Нидои воқеии нисфишабӣ меояд; ва пеш аз замони Нидои ҳақиқии нисфишабӣ, онҳое ки дар кӯчаҳо кушта шудаанд, дар ниҳоят ба яке аз ду гурӯҳ табиӣ меҷурабанд: ё бокираи нодон, ё бокираи хирадманд. Давраи замоне, ки дар он ҳислатҳои мо ё ба дастае баста мешаванд, ки барои оташи ҳалокат таъйин гардидааст, ё ба дастае барои анбори осмонӣ, акнун фаро расидааст.

Хоҳар Уайт нишон медиҳад, ки дар вақти даранг кардани домод бокираҳои аблаҳи таърихи миллерӣ ба ноумедии озмоишӣ ба тарзе дигар аз бокираҳои доно воқуниш нишон доданд; бинобар ин маълум мегардад, ки то он вақти даранг ҳислатҳои онҳо аллакай муайян ва устувор гардида буданд. Аммо шаҳодати Ирмийе ба мо мефаҳмонад, ки мо метавонем интиҳоб кунем, ки ба сӯи Худо бозгардем, ва Ё на танҳо ба сӯи мо боз хоҳад гашт, балки

моро девори муҳосирашудаи биринчинӣ бар зидди шарирон ва даҳшатнокон хоҳад гардонид, дар ҳоле ки мо дар бӯҳрони минбаъда ҳамчун даҳони Ё ба кор бурда мешавем. Маҳз дар ҳамон нуқтаи нубувватӣ Исо ваъда медиҳад, ки моро тасаллӣ хоҳад дод. Ин аҳамияти он чор боби Юҳанност, ки дар дохили таърихи кунунии мо ҷойгир шудаанд.

Равған Рӯҳулқудс аст; он хислат аст ва паёмҳои Рӯҳи Худост. Рӯҳи Худо «Тасаллидиханда» аст. Ҳамон гуна ки Худо ҷаҳонро он қадар дӯст дошт, ки Писари яғоназоди Худро дод, ва ҳамон гуна ки Исо вучуди илоҳии Худро қурбон кард, то ба ихтиёри худ инсониятеро, ки худ офарида буд, ҳамчун ҷузъе аз Худ барои абадиёт бипазирад, ҳамчунин Рӯҳулқудсе, ки дар ин давраи вақт дода мешавад, бо мо то абад хоҳад монд.

Агар Маро дӯст доред, аҳкоми Маро риоя кунед. Ва Ман аз Падар хоҳиш хоҳам кард, ва Ё ба шумо Тасаллибахши дигаре хоҳад дод, то ки Ё то абад бо шумо бимонад; яъне Рӯҳи ростӣ, ки ҷаҳон Ёро қабул карда наметавонад, зеро Ёро на мебинад ва на мешиносад; аммо шумо Ёро мешиносед, зеро Ё бо шумо сокин аст ва дар шумо хоҳад буд. Ман шуморо бепарастор нахоҳам гузошт: назди шумо хоҳам омад. Юҳанно 14:15–18.

Ин қурбонии Рӯҳ дар интиҳоб намудани он ки бо инсонҳо то абад бимонад, ба қурбонии ду Шаҳси дигари сегонаи осмонӣ мувоҷӣ аст. Шояд ба ҳамон андоза муҳим, ки қурбонии Рӯҳ дар омодагии Ё барои он ки то абад дар даруни ҳар яке аз наҷотёфтагон сокин гардад, омадани «Тасаллобахш» дар ҳамин марҳалаи мушаххаси таърих муайян месозад, ки қавми Худо қай барои абадиёт мӯҳр карда мешаванд.

Ва Рӯҳи Муқаддаси Худоро ғамгин масозед, ки ба василаи Ё шумо барои рӯзи кафорат мӯҳр зада шудаед. Эфсӯсиён 4:30.

Дар он таърихе, ки дар он ваъдаи Тасаллидиханда ба таври комил иҷро мегардад, яъне таърихи саду ҷиҳилу ҷаҳор ҳазор, Рӯҳ дар мо «то абад хоҳад монд». Ҳар масеҳие, ки ба талаботи Инҷил ҷавобгӯ буд, Рӯҳи Муқаддасро қабул кард ва бинобар ин «то рӯзи кафорат мӯҳр зада шуд», аммо он мӯҳргузори танҳо ба он замоне ишора мекунад, ки саду ҷиҳилу ҷаҳор ҳазор бояд дар ҷараёни ҳамин таърихи кунунӣ мӯҳр зада шаванд. Дар китоби Эфсӯсиён онҳое, ки то рӯзи кафорат мӯҳр зада шудаанд, бо онҳое муқоиса мегарданд, ки «Рӯҳи Муқаддас»-ро «андӯхгин» месозанд. Онҳо Рӯҳи Муқаддасро бо ин роҳ андӯхгин месозанд, ки аз пазируфтани паёмҳои Рӯҳи Худо саркашӣ мекунанд ва ба ин тарз рағбани тиллоиро рад менамоянд. Вақте ки Масеҳ ваъда медиҳад, ки дар ин давраи ноумедӣ «Тасаллидиханда»-ро, яъне «Рӯҳи ростӣ»-ро, назди мо хоҳад фиристод, Ё ваъда медиҳад, ки мӯҳри Худро бар мо хоҳад ниҳод, ва мӯҳри Ё риояи аҳкоми Ёро ифода мекунад, ба хусус аҳкоми шанбе, ки ҳамон рӯзест, ки Юҳанно ваҳйро дар он қабул кард ва ҳамон масъалаест, ки ба зудӣ ҷаҳон бо он рӯ ба рӯ хоҳад шуд.

Мӯҳргузориҳои боқираҳои доно пеш аз озмоиши қонуни якшанбе анҷом меёбад, зеро маҳз дар он ҷо хислатҳои ҳам доноён ва ҳам нодонон ошкор хоҳанд шуд; ва хислат ҳаргиз дар бӯҳрон ташаккул намеёбад, балки танҳо зоҳир мегардад. Мӯҳргузори, аз ҷумлаи дигар ҷизҳо, ифодаи дигаргуншавӣ аз зехни Лаодикиягӣ ба зехни Филадельфиягӣ мебошад. Мушкил дар

он аст, ки барои анҷом ёфтани он дигаргуншавӣ, озмоиши аввалин барои ҳар яки мо ин аст, ки ба таври ҳақиқӣ дарк кунем, ки то ба имрӯз мо Лаодикиягон будаем; зеро ҳамчун Лаодикиягон муносибати асосии рӯҳонии мо ин аст, ки ҳама чиз дуруст аст, дар ҳоле ки дар асл ҳама чиз комилан нодуруст аст. Он муносибат бояд канор гузошта шавад; он яке аз чизҳои палидест, ки бояд аз гаронбаҳо ҷудо карда шавад.

«Ҳамин ки қавми Худо бар пешониҳошон мӯҳр зада мешаванд, — ин на ягон мӯҳр ё нишонаест, ки дида шавад, балки устувор гардидани онҳо дар ҳақиқат аст, ҳам аз ҷиҳати зехнӣ ва ҳам рӯҳонӣ, ба тавре ки дигар ҷунбонда натавонанд, — ҳамин ки қавми Худо мӯҳр зада шуда, барои ларзиш омода гарданд, он фаро хоҳад расид. Дар ҳақиқат, он аллакай оғоз ёфтааст; доварии Худо ҳоло бар замин нозил шудаанд, то ба мо хушдор диҳанд, то бидонем, ки чӣ дар пеш аст». Seventh-day Adventist Bible Commentary, ҷилди 4, 1161.

«Тасаллидиҳандае», ки Исо ба шогирдони Худ ваъда медиҳад, ва онҳоро дар замони ноумедӣ тасаллӣ мебахшад, қавми Ёро ба тамоми ростӣ роҳнамоӣ мекунад, ва маҳз ба воситаи «устувор шудан дар ростӣ» мо мӯҳр карда мешавем. «Ростӣ»-е ки қавми Худо бояд дар ин марҳила дар он устувор шаванд, ҳамон «ростӣ»-ест, ки андаке пеш аз баста шудани муҳлати имтиёз ошкор мегардад, зеро «вақт наздик аст». Он ростӣ сохтори таърихи пинҳони ҳафт раъд аст, ва он таърихи пинҳон ҳамон таърихеро муайян мекунад, ки дар он Ваҳйи Исои Масеҳ кушода мешавад. Таърихи пинҳони ҳафт раъд маҳз дар ҳамон замоне ба иҷро хоҳад расид, ки «ростӣ»-е, ки ба сурати он таърихи пинҳон тасвир шудааст, ошкор гардад. Ошкор шудани ин «ростӣ» ҳамон чизест, ки касонеро, ки паёми пештар мӯҳршударо қабул мекунанд, мӯҳр мекунад.

Қавми Худо пеш аз таконидани миллатҳои ба ғазабномада, ки ҳангоми қонуни якшанбе ба вуқӯъ меояд ва ба ин васила ҳаробии миллии оғоз мегардад, бар пешониҳои худ мӯҳр карда мешаванд. Ваҳйи Исои Масеҳ «суханони нубуввати» китоби Ваҳй аст, ки дигар набояд мӯҳр зада шавад, зеро вақт наздик аст. Ин ҳамон ҳақиқатест, ки акнун бояд ҳонда, шунида ва аз ҳама муҳимтар, риоя карда шавад, агар мо бихоҳем муборак бошем.

Яҳудо, на Искарёт, ба Ё гуфт: «Худовандо! Чӣ гуна аст, ки Худро ба мо зоҳир хоҳӣ кард, вале ба ҷаҳон не?» Исо дар ҷавоб ба Ё гуфт: «Ҳар кӣ Маро дӯст дорад, каломӣ Маро нигоҳ хоҳад дошт; ва Падари Ман ёро дӯст хоҳад дошт, ва Мо назди Ё хоҳем омад ва манзили Худро бо Ё хоҳем сохт. Он кӣ Маро дӯст намедорад, суханони Маро нигоҳ намедорад; ва каломе ки шумо мешунавед, аз онӣ Ман нест, балки аз Падар аст, ки Маро фиристодааст. Ин чизҳоро ба шумо гуфтаам, ҳангоме ки ҳанӯз бо шумо будам. Лекин Тасаллидиҳанда, яъне Рӯҳулқудс, ки Падар Ёро ба исми Ман хоҳад фиристод, Ё ҳама чизро ба шумо таълим хоҳад дод ва ҳар он чиро, ки ба шумо гуфтаам, ба ёди шумо хоҳад овард». Юҳанно 14:22–26.

Барои онҳое ки паёмеро, ки айни ҳол мӯҳраш кушода мешавад, нигоҳ медоранд, ваъда ин аст, ки Тасаллидиҳанда моро «таълим» хоҳад дод «ҳама чизро» — «ҳар он чи»-ро, ки Исо «ба шумо» гуфтааст. Ин ҳамон ваъдаест, ки барои шогирдони Амвоус ва баъд аз он барои ёздаҳ шогирд ба иҷро расид. Вақте ки Масеҳ дасти Худро аз ҷашмони шогирдони Амвоус,

ки «баста» шуда буданд, бардошт ва баъд аз он «фаҳмиш»-и ёздаҳ шогирдро «кушод», то онҳо «Навиштаҳоро» комилан «бифаҳманд», Ё барои онҳое ки дар «рӯзҳои охир» зиндагӣ мекунанд ва аз ноумедии худ бозмегарданд, аз ҳолати Лӯдикияи худ тавба мекунанд ва «ростӣ»-ро мепазиранд, ваъдаеро сабт мекард. «Тасаллидиханда» дар «рӯзҳои охир» ҳангоми он ки моро «ҳама чизро» таълим медиҳад, «ҳама чизро» ба «ёд»-и мо хоҳад овард. Ҳамон қадр ки ба ёди мо овардани ҳақиқи пешин, ҳангоми он ки Ё моро ҳама чизро таълим медиҳад, муҳим аст, Ё ҳамчунин «чизҳои ояндаро» ба мо «нишон» хоҳад дод.

Аммо Ман ба шумо ростӣ мегӯям: барои шумо беҳтар аст, ки Ман биравам; зеро агар Ман наравам, Тасаллидиханда назди шумо нахоҳад омад; лекин агар биравам, Ёро назди шумо хоҳам фиристод. Ва ҳангоме ки Ё ояд, ҷаҳонро дар бораи гуноҳ, ва дар бораи адолат, ва дар бораи доварӣ маҳкум хоҳад кард: дар бораи гуноҳ, зеро ба Ман имон намеоваранд; дар бораи адолат, зеро Ман назди Падари Худ меравам, ва шумо Маро дигар намебинед; дар бораи доварӣ, зеро мирдори ин ҷаҳон маҳкум шудааст. Ман ҳанӯз чизҳои бисёре дорам, ки ба шумо бигӯям, лекин ҳоло шумо тоқати онҳоро надоред. Аммо ҳангоме ки Ё, Рӯҳи ростӣ, ояд, шуморо ба тамоми ростӣ роҳнамоӣ хоҳад кард; зеро аз Худ сухан нахоҳад гуфт, балки ҳар он чи бишнавад, ҳамонро хоҳад гуфт; ва чизҳои ояндаро ба шумо хабар хоҳад дод. Ё Маро ҷалол хоҳад дод, зеро аз он Маро хоҳад гирифт ва ба шумо ошкор хоҳад кард. Юҳанно 16:7–14.

Дар ин вақт Тасаллидиханда моро ба «ростӣ» «ҳидоят» хоҳад кард, «ҳамаро ба мо хоҳад омӯхт», аз ҷумла «чизҳои ояндаро», зеро дар ин вақт Исо ҳанӯз «бисёр чизҳо дорад, ки ба» мо бигӯяд. Он чизҳо, ҳоҳ аз «хотираи» мо бошанд, ҳоҳ «чизҳои оянда» ё ҳамон бисёр «чизҳое», ки Ё ҳанӯз дорад ба мо бигӯяд, ҳамонанд, ки моро барои бухрони оянда мӯҳр мекунанд. Ё чунин мекунад, зеро ростии Ё қудрати офаринандаи Ёро ифода мекунад. Ё моро пеш аз бухрони оянда мӯҳр мекунад, зеро қасди Ё ин аст, ки мо аз пеш дар бораи бузургтарин давраи таъқиб бар зидди қавми Ё, ки ҳаргиз дар таърихи муқаддас руҳ додааст, огоҳ карда шавем. Он таъқиб ба таври мушаххас нишон медиҳад, ки суханон ва амалҳое, ки мо дар гузашта анҷом додаем, ба ёд оварда хоҳанд шуд ва бар зидди мо истифода хоҳанд гардид, чунон ки суханони Масеҳро бар зидди Ё таҳриф карданд. Бо вучуди ин, мо бояд паёмо ҳамчун шаҳодате бар зидди исёни онҳо пешкаш намоем, чунон ки дар Ҳизкиёл ва Масеҳ таҷассум ёфтааст.

Он суханеро, ки ба шумо гуфтам, ба ёд оваред: «Ғулом аз хоҷаи худ бузургтар нест». Агар Маро таъқиб карда бошанд, шуморо низ таъқиб хоҳанд кард; агар каломӣ Маро риоя карда бошанд, каломӣ шуморо низ риоя хоҳанд кард. Лекин ҳамаи инҳоро ба сабаби номи Ман бар шумо хоҳанд кард, зеро Он Касеро, ки Маро фиристод, намешиносанд. Агар Ман намеомадам ва ба онҳо сухан намегуфтам, гуноҳ намедоштанд; аммо ҳоло барои гуноҳи худ ҳеҷ узре надоранд. Касе ки аз Ман нафрат дорад, аз Падари Ман низ нафрат дорад. Агар Ман дар миёни онҳо он аъмолеро ба ҷо намеовардам, ки ҳеҷ каси дигар ба ҷо наовардааст, гуноҳ намедоштанд; аммо ҳоло ҳам дидаанд ва ҳам аз Ман ва ҳам аз Падари Ман нафрат кардаанд. Аммо ин воқеъ мешавад, то он каломе ки дар шарияти онҳо навишта шудааст, ба амал ояд: “Онҳо бе сабаб аз Ман нафрат доштанд”. Лекин чун Тасаллидиханда биёяд, ки Ёро Ман аз назди Падар назди

шумо мефиристам, яъне Рӯҳи ростӣ, ки аз Падар содир мегардад, Ё бар Ман шаҳодат хоҳад дод. Юҳанно 15:20–26.

«Рӯҳи ростӣ», ки «Тасаллидиҳанда» аст, дар бораи Масеҳ, ки «ростӣ» аст, «шаҳодат хоҳад дод». Ва «ростӣ» Алфа ва Омега, аввалин ва охирин, ибтидо ва интиҳо мебошад. Таърихи ниҳонии ҳафт раъд, ки ҳоло мӯҳраш кушода мешавад, паёми муҳргузорию саду чилу чор ҳазор аст. Пас аз 18 июли соли 2020 Ирмиё намунае пешкаш мекунад, то мо тавонем интиҳоб намоем, ки ба назди Ё, ки аввал моро дӯст дошт, бозгардем. Дар анҷом додани он кори бозгашт, масъулияти мо ин аст, ки гаронбаҳоро аз разил ҷудо намоем. Агар начоти худро бо тарс ва ларзиш ба амал оварем ва он корро ба анҷом расонем, мо муҳр хоҳем ёфт ва фавран ба бузургтарин бўҳрони таърихи замин ворид хоҳем шуд. Ҳамчунин ба мо имтиёзи он насиб хоҳад гашт, ки таърихеро таҷриба намоем, ки пайғамбарон, подшоҳон ва мардони одил орзуи дидани онро доштанд.

Онҳое ки он корро ба ўҳда гирифта, бозмегарданд, «дар нуре хоҳанд рафт, ки аз тахти Худо содир мешавад», ва ба «воситаи фариштагон робитаи доимӣ миёни осмон ва замин вучуд хоҳад дошт», ки ҳамон раванди иртиботест, ки дар ояти аввали китоби Ваҳй муайян шудааст.

«На ҳама дар ин ҷаҳон ба муқобили Худо ҷониби душманро гирифтаанд. На ҳама хиёнаткор шудаанд. Каме аз содиқон ҳастанд, ки ба Худо вафодоранд; зеро Юҳанно менависад: “Дар ин ҷо онҳое ҳастанд, ки аҳкоми Худоро ва имони Исоро нигоҳ медоранд.” Ваҳй 14:12. Ба зудӣ ҷанг бо шиддат миёни онҳое, ки ба Худо хизмат мекунанд, ва онҳое, ки ба Ё хизмат намекунанд, барангехта хоҳад шуд. Ба зудӣ ҳар он чи метавонад ба ларза дарояд, ба ларза дароварда хоҳад шуд, то он чизҳое ки ба ларза намеоянд, боқӣ бимонанд.»

«Шайтон омӯзандаи ҷиддии Китоби Муқаддас аст. Ё медонад, ки вақташ кӯтоҳ аст, ва дар ҳар нуқта меқӯшад, ки ба кори Худованд бар рӯи ин замин муқовимат намояд. Ба ҳеҷ ваҷҳ наметавон тасаввуре аз таҷрибаи қавми Худо, ки дар он вақт бар рӯи замин зинда хоҳанд буд, баён кард, ҳангоме ки ҷалоли осмонӣ ва тақрори таъқиботҳои гузашта ба ҳам омехта мешаванд. Онҳо дар нуре роҳ хоҳанд рафт, ки аз тахти Худо сарчашма мегирад. Ба воситаи фариштагон байни осмон ва замин пайваста иртибот хоҳад буд. Ва Шайтон, ки дар ихотаи фариштагони шарир аст ва худро Худо вонамуд мекунад, анвои гуногуни мӯъҷизотро ба амал хоҳад овард, то, агар мумкин бошад, ҳатто баргузидагонро низ фиреб диҳад. Қавми Худо амнияти худро дар ба амал овардани мӯъҷизот нахоҳанд ёфт, зеро Шайтон мӯъҷизотеро, ки ба амал оварда хоҳанд шуд, тақлид хоҳад кард. Қавми озмудашуда ва санҷидашудаи Худо қудрати худро дар он аломате хоҳанд ёфт, ки дар Хуруҷ 31:12–18 зикр шудааст. Онҳо бояд бар Каломи зинда мавқеи худро бигиранд: “Навишта шудааст”. Ин ягона таҳкурсиест, ки бар он метавонанд устувор биистанд. Онҳое ки паймони худро бо Худо шикастаанд, дар он рӯз бе Худо ва бе умед хоҳанд буд.»

Парастандагони Худо махсусан бо эҳтироми худ нисбат ба аҳкоми чорум фарқ хоҳанд кард, зеро ин нишони қудрати офаринандагии Худост ва шоҳиде бар даъвои Ё бар

эҳтиром ва сачдаи инсон мебошад. Шарирон бо кӯшишҳои худ барои хароб сохтани ёдгории Офаридгор ва боло бардоштани муассисаи Рум фарқ хоҳанд кард. Дар масъалаи ин мубориза тамоми ҷаҳони масеҳият ба ду табақаи бузург ҷудо хоҳад шуд: онҳое ки аҳкоми Худо ва имони Исоиро нигоҳ медоранд, ва онҳое ки ба ҳайвони ваҳшӣ ва сурати ӯ сачда мекунад ва нишони ӯро қабул менамоянд. Гарчанде калисо ва давлат қувваи худро муттаҳид хоҳанд кард, то ҳамаро, «хурду бузург, сарватманду камбағал, озоду ғулом», маҷбур созанд, ки нишони ҳайвони ваҳширо қабул намоянд, аммо қавми Худо онро қабул нахоҳанд кард. Ваҳй 13:16. Паёмбари Патмос «онҳоро, ки бар ҳайвони ваҳшӣ, бар сурати ӯ, бар нишони ӯ ва бар шумораи номи ӯ ғолиб омада буданд, дид, ки бар баҳри шишагин истода, барбатҳои Худоро доранд» ва суруди Мусо ва Барраро месароянд. Ваҳй 15:2.

«Санҷишҳо ва озмоишҳои даҳшатангез халқи Худоро дар пешанд. Рӯҳи ҷанг халқҳоро аз як канори замин то канори дигари он ба ҳаракат меоварад. Аммо дар миёни он замони тангие, ки дар ҳоли омадан аст, — замони тангие, ки монанди он аз вақте ки халқе вучуд дошт, ҳаргиз набуд, — халқи баргузидаи Худо бечунбиш хоҳад истод. Шайтон ва лашкари ӯ наметавонанд онҳоро nobуд созанд, зеро фариштагоне, ки дар қувват тавоноянд, онҳоро муҳофизат хоҳанд кард». Testimonies, volume 9, 15–17.

Қобили зикр аст, ки ин порча анҷоми бобест, ки аз саҳифаи ёздаҳуми ҷилди нӯҳуми «Шаҳодатҳо» оғоз меёбад, ки метавон онро ҳамчун намоёндаи нух-ёздаҳ шинохт. Қобили таваҷҷуҳ аст, ки унвон дар бораи Домоди оянда аст, ва инчунин ба ҷадвалҳои Ҳабакқук, ки дар он ҷо Павлус оятро гирифт, ки дар китоби Ибриён навишт. Оғози боб таърихеро ишора мекунад, ки 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфт, ду лавҳи аҳди нубувват, ки дар оғози адвентизм баста шуд, ва ин ки унвон «бӯҳрони охирин» аст, ки Фарёди нимашабаии охиринро муайян мекунад. Анҷоми боб бо оғози он комилан мувофиқ аст, зеро ҳам оғоз ва ҳам анҷом ба бӯҳрони ниҳой муроҷиат мекунад.

«Қисми 1 — Барои Омадани Подшоҳ»

«Зеро андакӣ дигар, ва Он Касе ки бояд биёяд, хоҳад омад, ва таъхир нахоҳад кард». Ибриён 10:37.

«Бӯҳрони охирин»

«Мо дар замони поён зиндагӣ дорем. Нишонаҳои замон, ки ба суръат ба амал меоянд, эълон медоранд, ки омадани Масеҳ наздик аст. Рӯзҳое, ки мо дар онҳо зиндагӣ мекунем, пурҳайбат ва муҳиманд. Рӯҳи Худо тадриҷан, аммо яқинан, аз замин бозпас гирифта мешавад. Балоҳо ва доварӣҳо аллакай бар сари онҳое, ки файзи Худоро ҳор мешуморанд, фуруд меоянд. Офатҳо дар хушкӣ ва баҳр, нооромии вазъи ҷомеа, ҳушдорҳои ҷанг — ҳама нишонаҳои пурмаъноянд. Онҳо воқеаҳои наздикшавандаро, ки дорой аҳаммияти бузургтаринанд, пешгӯӣ мекунад». Testimonies, volume 9, 11.

Агар мо бозгашта, даъвати олии он ки «даҳони» Худо бошем, ҷунонки дар шахси Ирмиё муаррифӣ шудааст, бипазирем, ба зудӣ дар бузургтарин гирдоварии таърихи муқаддас иштирок хоҳем кард.

Ў инчунин ба онҳо суханони умед ва далерӣ гуфт. «Дили шумо ноором нашавад», — гуфт Ў; «шумо ба Худо имон доред, ба Ман низ имон оваред. Дар хонаи Падари Ман манзилҳои бисёр ҳастанд; агар чунин намебуд, ба шумо мегуфтам. Ман меравам, то барои шумо ҷой тайёр кунам. Ва агар биравам ва барои шумо ҷой тайёр кунам, боз меоям ва шуморо назди Худ мегирам; то он ҷо ки Ман ҳастам, шумо низ бошед. Ва ба он ҷо ки Ман меравам, шумо медонед, ва роҳро низ медонед». Юҳанно 14:1–4. Ба хотири шумо Ман ба ҷаҳон омадам; барои шумо Ман кор кардам. Вақте ки меравам, боз ҳам барои шумо бо ҷидду ҷаҳд амал хоҳам кард. Ман ба ҷаҳон омадам, то Худро ба шумо ошкор созам, то ки шумо имон оваред. Ман назди Падари Худ ва Падари шумо меравам, то бо Ў ба нафъи шумо ҳамкорӣ намоям.

«Ба ростӣ, ба ростӣ, ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба Ман имон оварад, он аъмолеро, ки Ман ба ҷо меоварам, вай низ ба ҷо хоҳад овард; ва аз инҳо ҳам бузургтарро ба ҷо хоҳад овард, зеро Ман назди Падари Худ меравам». Юҳанно 14:12. Бо ин, Масеҳ дар назар надошт, ки шогирдон аз Ў кӯшишҳои болотар ва аълотаре ба ҳарч хоҳанд дод, балки ин ки кори онҳо доманай бештар хоҳад дошт. Ў танҳо ба амал овардани мӯъҷизаҳоро дар назар надошт, балки ба ҳар он ки зери таъсир ва амали Рӯҳулқудс ба вуқӯъ хоҳад пайваست. «Вақте ки Тасаллидиханда ояд», — гуфт Ў, — «ки Ўро Ман аз ҷониби Падар назди шумо хоҳам фиристод, яъне Рӯҳи ростӣ, ки аз Падар содир мегардад, Ў бар Ман шаҳодат хоҳад дод; ва шумо низ шаҳодат хоҳед дод, зеро ки аз ибтидо бо Ман будаед». Юҳанно 15:26, 27.

«Ин суханон ба таври аҷиб иҷро гардиданд. Пас аз нузули Рӯҳулқудс, шогирдон чунон аз муҳаббат нисбат ба Ў ва нисбат ба онҳое ки Ў барои онҳо мурд, пур шуданд, ки дилҳо аз суханоне ки мегуфтанд ва аз дуоҳое ки пешкаш менамуданд, об мегардиданд. Онҳо ба қудрати Рӯҳ сухан мегуфтанд; ва зери таъсири он қудрат, ҳазорон нафар имон оварданд». «Аъмоли Ҳаввориён», 21, 22.